

Автобіографія.

Я, Шульга Петро Григорович, народився 7 вересня 1952р. в с.Байбузи, Черкаського р-ну, Черкаської області. Батько Шульга Григорій Васильович, 1928 р. народження, мати Шульга Ганна Данилівна 1927 р. народження. Батьки – прості колгоспники. Я був хрещений після народження по православній традиції. В сім'ї крім мене – брат Шульга Іван Григорович 1950р. народження, а також сестра Шульга Ольга Григорівна 1960р. народження.

Відповідно до вірувань, батько вважав себе православним, але в церкву ніколи не ходив. Мати виховувалась в православній вірі, яку їй передала з дитинства бабуся. Вона з своєю бабою відвідувала православну церкву, а вже пізніше, після одруження, мати відвідувала церкву християн АСД. Ще з дитинства мати вчила нас молитви «Отче наш». Скільки себе пам'ятаю, про те, чи є Бог, чи немає – про це не думалось. З дитинства і до повноліття ці питання не ставились, як головними в житті.

З 1960 по 1970рр. навчався в школі. Був прийнятий в жовтенята, піонери і комсомол. В 1967р. після видалення мигдалин захворів ревматизмом і декілька раз лікувався в лікарнях і санаторії. Був звільнений від уроків фізичного виховання. Вчитель фізкультури Грязев Борис Панасович, відставний підполковник, учасник бойових дій, порекомендував мені виписати журнал «Старт» і я там знайшов багато історій видатних спортсменів, які теж хворіли в дитинстві, але завдяки спорту навіть досягли зцілення і стали видатними спортсменами і чемпіонами. Я теж, завдяки тренуванням вже в десятому класі став одним із кращих спортсменів школи, а найголовніше, я повернувся в повноцінне життя!

Навчаючись в школі, я прагнув стати археологом і тому перечитав всі історичні романи, які були в сільській бібліотеці: «Спартак», «Володимир», «Святослав», «Богдан Хмельницький», «Війна і мир», «Петр Первый», «Порт-Артур», «Емельян Пугачев», «Данило Галицький», «Рік народження 1917»...це що я пам'ятаю. Школу закінчив без трійок. За вивчення історії і суспільствознавства отримав грамоту. Навчаючись в школі, я писав вірші, але лише для себе, нажаль записи втрачені...

Також я захоплювався малюванням і вагався куди вступити на навчання: чи в художній інститут, чи в історичний. Але чомусь вирішив працювати в селі і стати агрономом. Але, так як я прийняв це рішення спонтанно, тому й не вступив в Уманський сіль господарський інститут. Рік працював в колгоспі і готувався поступати в інститут. Почав вивчати біологію і хімію, які в школі я не долюблював. І чим більше я вивчав біологію, тим ставало цікавіше пізнавати життя. І тому, в 1971р. вступив в Черкаський педагогічний інститут на природничий факультет за спеціальністю біологія з додатковою спеціальністю хімія. Навчаючись в інституті, я зрозумів, що моє покликання біологія і хімія і тому вивчав природничі науки з ентузіазмом і захопленням!

В мене був великий стимул: пізнати природу живого і де взялось життя? Який сенс його існування? І т.д. Всі викладачі інституту звичайно були атеїстами, тому що вивчення всіх предметів було направлене на те, щоб ми, майбутні вчителі біології і хімії, були провідниками матеріалістичного вчення. Але співставляючи багато фактів, як свідчення про складність самого життя, я почав замислюватись: як же могла сліпа, глуха, німа природа створити феномен життя випадково? Чому ж вчені, маючи науково-дослідні інститути і сучасне обладнання, не могли створити найпростішу живу істоту? А наука генетика ще більше переконала мене в тому, що життя не могло само виникнути, воно, я зрозумів, було створене вищим розумом – Богом. І тому, ще на четвертому курсі, я вирішив покинути навчатись на вчителя біології і хімії, знаючи, що мені прийдеється говорити неправду дітям, що немає Бога, а все живе створила еволюція.

Але в мене не вистачило мужності сказати відкрито, що я не вірю в еволюцію, а вірю в те, що світ створений Богом, боячись, що мене ізолюють в психіатричній лікарні за інакодумство. Про те, що я не

вірив в еволюцію, керівники інституту знали, тому що я багато вів диспутів з однокурсниками, але всі боялись відкрито оголосити мене інакодумцем.

Після закінчення інституту я був направлений на роботу в Волинську область, де працював учителем біології і хімії в восьмирічній школі села Бубнів. Так як я був біологом, мене зобов'язали вести атеїстичну роботу і тому я правдами й не правдами відпрацював рік і покинув працювати в школі, адже я не міг говорити те, що суперечило моїм переконанням.

Пропрацювавши в школі 1 рік, в 1977 році я звільнився. З 1977 р. по весну 1978р. працював техніком-лаборантом на Черкаському Таро-виробничому комбінаті. З весни 1978р. по осінь 1979р. служив в Радянській армії. Завершив службу в якості сержанта. Релігійні переконання офіційно я не оприлюднював, продовжував бути комсомольцем під час служби в Армії.

Після закінчення служби, зблизився з своїм товаришем, який ходив на служіння в церкву Християн Адвентистів сьомого дня і я теж почав відвідувати молитовний дім. Прийняв хрещення і став офіційно членом Церкви Християн АСД. В 1981р. одружився. В 1982 році народилась дочка Надія(медична сестра, виїхала працювати в Польщу), в 1984р. син Микола(в даний час працює фельдшером амбулаторії), в 1990р. дочки Віра та Любов(в даний час працюють сімейними лікарями в амбулаторіях Черкаського району). Більшість років я працював страховим інспектором Держстраху, потім і страхової компанії «Оранта». З 2010р. по 2015р. працював сільським головою с. Байбузи. В даний час займаюсь особистим сільським господарством. В користування маю 0,84 га землі. В господарстві маю ВРХ і птицю. Займаюсь вирощуванням овочів, зернових і фруктів. Веду здоровий спосіб життя, постійно займаюся спортом, щоб бути постійно у формі.

Всі роки я вивчав релігійну літературу, постійно випишував журнал «Наука і релігія», також знайомився з літературою різних конфесій. Почав задумуватись над питанням: чому Бог один, а так багато релігійних конфесій? Результат цих досліджень – це моя книга «Пастыри! Пожалейте свое стадо и свою душу», яка була надрукована в 2003 році. Цю книгу я роздав в усі релігійні конфесії м.Черкаси і всім пастирям, служителям яких я знав з різних міст України і світу: США, Німеччини, Росії... Також книга введена в інтернет (Журнал samlib.ru, custos.ru). В 2013р. книга була перекладена на англійську мову і в електронному варіанті розповсюджена в усі Духовні центри світових релігійних конфесій: Рим, США, Канаду, Росію та інші. І до цього часу ні одна християнська конфесія, чи церква, чи священники, ніхто не дав відповідь, що моя книга неправильна і суперечить Біблії. Всі мовчать, немає аргументів проти правди. Всі християни продовжують відстоювати, захищати кожен своє переконання, незважаючи на те, що воно не відповідає і суперечить Біблії.

В цьому ж 2003 році від ДТП загинула моя дружина. Але без суду і слідства справу про вбивство було закрито. Через багато років поневірянь в боротьбі за справедливість в 2015 році Європейський суд з прав людини, до якого я звернувся(справа №40298/06), визнав Україну винною у порушенні моїх прав. В 2017 році мене викликали в прокуратуру м.Черкаси, щоб я написав позов на тих слідчих, які закрили мою справу, але маючи релігійні переконання, я їм вибачив і ні на кого не маю зла.

Так як в Україні йде братовбивча війна, я вирішив оприлюднити свою позицію по цьому питанню і вирішив видати збірку, куди входить: вірші моєї молодості, книга «Пастыри! Пожалейте свое стадо и свою душу», також стаття, яку відсилав в різні газети, але ніхто мене не друкував, також останню поему, яку я написав в жовтні 2017р. – це мої переживання і роздуми над долею рідної країни.

Звичайно, як кожна людина, я бажаю, щоб прочитали те, що написано від особистих думок, переживань і маю надію, що моя творчість наблизить Україну до миру, до братерства, до душевного спокою.

З повагою до читачів, автор П.Г.Шульга.